

11. Jeg tror derfor, at man i Virkeligheden naaer mere ved at vedtage det Forslag, der under Nr. 11 er stillet med Hensyn til § 15, end ved at lade denne Paragraf gaa ud; men jeg kan ikke modsætte mig, at man vælger den Udvæi at lade § 15 gaa ud, idet Stillingen, som jeg før tillod mig at bemærke, i det Væsentlige vil blive som den var efter det oprindelige Lovforslag, dog at man bibeholder Bestemmelserne i Frd. af 10de December 1828, og jeg siger overalt, at naar man ikke kan blive enig om at ombytte det Bestaaende med Noget, man erkjender for bedre, ja, saa har det Bestaaende en Ret til at blive bestaaende, indtil man kan finde noget Bedre at sætte i Stedet. Jeg er ikke særlig kaldet til at forsvare det Forslag, der er stillet under Nr. 11; men da jeg har udtalt, at jeg anfaa det for at være bedre end det, der blev vedtaget ved 2den Behandling, og jeg maa maasse sige til, at det forekom mig, at den ærede Ordfører var noget haard imod dette Endringsforslag, saa vil jeg dog tillade mig at sige et Par Ord derom. Den ærede Ordfører samlede sine Indvendinger imod dette Endringsforslag under forskellige Udtalelser. Han sagde, at det, som han væsentlig havde imod Forslaget, var, at det brød med det Princip, der fandtes i Forslaget, som blev vedtaget ved 2den Behandling, nemlig, at der skulde være en Forpligtelse til at være forsynet med Legitimation. I den Henseende vil jeg kun sige, at det netop er det, der tiltaler mig mest ved dette Forslag under Nr. 11, at man ikke gjør det til en Forpligtelse under Mulktaasvar at være forsynet med Legitimation, og forsaavidt bringer dette Endringsforslag jo Sagen nærmere tilbage til det oprindelige Lovforslag, som i sin § 21 — jeg tror, det var denne Paragraf — kun havde udtalt som en almindelig Regel, at Vedkommende er nødt til at give Oplysning om sin Person, men som ikke havde gjort det til noget i og for sig Strafbart, ikke at være forsynet med en saadan Legitimation. Naar Ordføreren dernæst anførte som den anden Indvending, at Forslaget under Nr. 11 kun taler om Haandværks- eller andet legemligt Arbejde, og han i den Anledning yderligere udvilede, hvorledes der var mange andre Personer, som kunde være farlige for den offentlige Sikkerhed, saa er dette vistnok fuldstændig rigtigt; men jeg kan gjentage, hvad jeg igaar tillod mig at fremsjøre, at der forekommer mig at være en væsentlig Forskiel mellem at gjøre Sagen til noget Frivilligt, og at paalægge en Forpligtelse. Naar der kun er Tale om at aabne en Afgang for visse Personer til at faae en Arbeidsbog, saa kan man ikke i Rigshedens Navn gjøre gjældende imod dette Forslag, at man har draget en uberettiget Adskillelse imellem dem, der søge Erhverv ved legemligt Arbejde og dem, der søge deres Erhverv ved aandeligt Arbejde. Naar, for det Tredie, den ærede Ordfører mente, at det var saa overordentlig inhumant, naar det i det

siste Stykke af Paragrafen hed, at den Paagjældende skulde underkaste sig Forpligtelsen til at have Opholdsbog m. v., naar han ikke blev hjemsendt, saa maa jeg tilstaa, at jeg overhovedet har forstaaet Bestemmelserne i dette Forslag saaledes, at man ikke paalagde Politiværgighederne det som en Pligt under visse bestemte i Loven angivne Forudsætninger at handle saa eller saa. Jeg har forstaaet Forslaget saaledes, at det, hvad der jo ogsaa blev saa stærkt anbefalet af det ærede Medlem for 10de Kreds (Sessen), netop aabner et vidt Raaderum for Politiværgighedernes fornuftige diskretionære Myndighed. Det er ikke sagt, at under visse bestemt angivne Forudsætninger skal Politiet hjemsende eller skal Politiet give den Vedkommende en Arbeidsbog; det, der er Tale om, saaledes som jeg har forstaaet det, er, at Politiet kan, hvor det dertil finder tilstrækkelig Anledning, hjemsende eller hjemvise, men dog saaledes, at det, hvor det ikke finder dette nødvendigt, ogsaa kan gaa den mildere Vei at meddele Vedkommende en Arbeidsbog, med andre Ord, jeg har forstaaet Sagen saaledes, at man vil gjøre det muligt for den Politiværgighed, der standser en Mand som mistænkelig, strax at kunne bringe ham ind under Arbeidsbogsforpligtelsen, medens Udvalgets Flertal vil, at det i dette Tilfælde skal være nødvendigt først at sende ham hjem, hvor han hører hjemme, og at kun Politimesteren paa dette sidste Sted skal kunne bringe ham ind under Arbeidsbogsforpligtelsen. Den ærede Ordfører anførte endnu som en Indvending mod dette Forslag fra ærede Medlemmer, at naar det ikke er en tvungen Sag at have Arbeidsbog, vil man blive lammet i Henseende til Kontrolten, og jeg fremhæver endelig dette Moment, fordi det bringer mig ind paa det egentlige Sædedpunkt, nemlig, om man vinder Noget ved Udvalgets Flertals Forslag i Sammenligning med det andet. Det er vistnok sandt, at naar den Paagjældende har faaet en Arbeidsbog med en for ham ubehagelig Paategning, kan han smide den væk. Gjør han det, udsætter han sig imidlertid for et Ansvar. Nu siger den ærede Ordfører: Ja, men det er meget vanskelig at faae fat i ham og kontrolere ham; thi naar han er attraperet, kan han sige: Ja, jeg har ingen Arbeidsbog, og saa skal man opdage, at han tidligere har faaet en saadan. Det vilde være lettere, naar der var en almindelig Forpligtelse for Folk til at have Arbeidsbog. Ja, ganske rigtigt; men naar det saa viser sig, at en Mand ikke har sin Arbeidsbog, kan man saa paadrage ham Ansvar, fordi han har smidt den væk og i det Hele har unddraget sig de Forpligtelser, der ere paalagte ham samtidig med, at en Arbeidsbog blev ham givet? Nei, man kan ikke uden de Undersøgelser, som den ærede Ordfører saa meget frygter, komme ham nærmere end at sige: Du har overtraadt Din Forpligtelse, altsaa skal Du betale Mulk, 2 Rd. Dette forekommer mig lidet betydende i og for sig;